

«Ελληνική Στοιμύλη Σαβαντζή»
τ. θ'. 1938

99. Μητρικά.

«Οποια πάσχει από μητρικά βράζει άβατουνιάς ρίζα, τσουνκνίδα φύλλα και καρυδόφυλλα και τὰ πίνει.

Καδή-κιοϊ, έπαρχίας Σηλυβρίας

100. Πόνος στη μήτρα.

Παίρνεις τή τσουνκνίδα τήν πλύνεις τήν στραγκᾶς, τήν βάζεις στη φωτιά και ρίχνεις λίγο λαδάκι, σάν μαλακώσ' τὸ βάζεις πάνω στὸν πόνο τῆς μήτρας και γιανίσκει.

149 Για τὸ πόνο

Καδή-κιοϊ

Τὴν σκορδοπλεξοῦδα τὴν ξεκοφταν ψιλή, ἔβαζαν πίτερο, δάφνη και ξίδι, ὅλα τὰ ἔβραζαν καλά καλά και τὴν ἔκαμναν κατάπλωμα.

Γιὰ ὅπου πονεῖ κανεῖς, ἀκόμα και στὰ γελᾶδια 1).

Καδή-κιοϊ

1) Ἀγελᾶδες.—

192. Ψάλιδα

Μόλις ξεφουρνίζεις τὸ ψωμί ἔπρενες τὴν ψυχιά ζεστή, ζεστή, ἔριχνες λίγο λάδι κα' ἔβραζες τίς ἄκουε τὰ ψάλια ποῦχανε τίς ψάλιδες μέσα και περνοῦσαν.

Καδή-κιοϊ

Κλήματα.

357

Καδή-κιοϊ 1).

Τεῦ Μπαλκανιώτη Γιάννη.

«Ελληνική Στοιμύλη Σαβαντζή»
Απολυτικὴ Στοιμύλη Θράκης
«Θράκη» τ. Α' 1939, 209

1 Κάτω στὸ Μυρμηγκοχώρι
κεῖ ποὺ χώριζαν οἱ δρόμοι
κεῖ ταν ὁ Μπαλκανιώτης Γιάννης,

δώδεκα σπαθιά σπασμένα

5 στὴν καρδιά του καθισμένα.

«Αἶντε Γιάννη Μπαλκανιώτη,
αἶντε ἡ συντροφιά διαβαίνει.»

—Σάν διαβαίνει ἄς διαβαίνει,
ἂν πηγαίνει ἄς πηγαίνει,

10 ἂν περάσ' ἀπ' τὸ χωριό μου
καὶ ρωτήσῃ ἡ Καλλιὼ μου,
νὰ μὴ πῆτε ποὺ σκοτώθκα,
μόνε νὰ πῆτε πίσω ἔμνα,
πίσω ἔμνα στὸ ναλμπάνη 2)
τ' ἄλογό μου νὰ καλλιβώνω,
βάνω πέταλ' ἀσημένια
καὶ καρφιά μαλαματένια.

1) Τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας. - 2) Πεταλωτής.

μέ τὸ ἄλας καὶ τὸν δίνε νὰ φάγη γιαοῦρη γιὰ νὰ ξεμεθύσῃ.

Ἀμυγδαλιά

97. Για τὸν μέθυσο.

Πλύνε τοῦ μέθυσου τὰ ροῦχα μέ τὸ σαποῦνι ποὺ ἔπλυναν τὰ νεκρικά ὅ) ροῦχα τοῦ πεθαμμένου καὶ τότε ποτὲς δὲ ξαναμεθάει.

Σκεπὸ

ἐπαρχίας Σαράντα Ἐκκλησιῶν

Ὡς μέση ὁποῦ πονεῖ πλάσσει

τὰ καὶνὲ ἀκούρη καὶ τὰ ἀλείφουσιν καὶ σερ-

Καστανιές

σάν τσάϊ καὶ περνάει.

Καστανιές

189. Για τὸ χτικιό¹⁾.

τὸνα κυττάει τὴ Ρούμελη, τ' ἄλλο κυττάει τὴ Θράκη
τὸ τρίτο τὸ μικρότερο κλαίει καὶ δὲ μερώνει.

5—Τί ἔχεις πουλί μ', καὶ θλίβεσαι καὶ βάρ' ἀναστενάξεις;

—Πῶς νὰ βαστήξω; τὸ Ἀἶβαλὴ τὸ μέγα ξακουσμένο
ποῦ ἦταν ἓνας κασαμπᾶς καὶ ἔγιν' ἓνα θάμα,
φωτιά δίνουν ἀπὸ τρεῖς μεριές, κουρσοῦμια ἀπ' τὴν ἄλλη,
ἀντὶς ἀρνιά σφάζουν παιδιὰ κι' ἀντὶς μαργιές²⁾ τὶς μάννες
10 κι' ἀντὶ δαμαλοῦγαρὰ σφάζουν τὶς λεβεντάδες.

Πέφτουν τὰ τόπια σάν βροχή, γκιουλέδες³⁾ σὰ χαλάζι,
πέφτουν τὰ Ρωμνοκέφαλα σάν ἄνθη ἀπ' τὰ δέντρα,
πῆραν νιούς, πῆραν νιές, πῆραν κι' ἀρραβωνιασμένες,
πῆραν καὶ μιὰ νιόνυφη, τριῶ μερῶ νυφοῦλα.

15 Πέντ' ἀρμαθιές φλουριά φορεῖ,
μέ πέντε μασαλάδες³⁾ τὴν πῆραν καὶ τὴν πῆγαιναν,
Στὸ δρόμο ποῦ τὴν πᾶνε ἓνα μικρὸ πασόπουλο,
στάθηκε καὶ τὴν ρωτάει:

—Γιατὶ νύφη μ' δὲν περπατεῖς; γιατί δὲν καμαρώνεις;

20 μὴ σὲ βαραίνουν τὰ φλουριά; μὴ σὲ βαραίνουν τ' ἄσπρα;

—Δὲ μὲ βαραίνουν τὰ φλουριά, δὲ μὲ βαραίνουν τ' ἄσπρα
μόν' μὲ βαραίνει ἡ πίκρα τ' ἀντροῦ μ' τ' ἀντροῦ μ' τὸ κασαβέτι⁴⁾
ποῦ πῆραν τὸ κεφάλι τοῦ σάν μῆλ' ἀπ' τὴν ποδιά μου
καὶ λέρωσαν τὰ ροῦχά μου τὴν λαμπροφορεσιά μου.

1) Λ. Τ. Τὰ θηλυκὰ γέρικα πρόβατα ποὺ ἔπαυαν νὰ γεννοῦν στὴν Πα-
λαιὰ Ἑλλάδα στέρφα.—2) Λ. Τ. Σφαῖρες κανονιοῦ.—3) Λ. Τ. Δαδιά πισωμένα
τὰ ἀναφταν σὲ παναγύρια καὶ γιορτές, τὰ κρατοῦσαν σὲ χέρι καὶ τὰ στήριζαν
σὲ σιδερένια βάση.—4) Λ. Τ. Θλίψη.